

ACC. N:R M. 15218:1.

Landskap: *Bokuslän* Upptecknare: *Gösta Olsson, Lund*
Härad: *Stämgenäs* Berättare: *Viktor Johansson, Fickelbäck*
Socken: *Lyse* Berättarens yrke: *lantbrukare*
Uppteckningsår: *1960* Född år *1885* i *Lyse*

FOLKLIVS-
ARKIVET
LUND

Stenkörning. s. 1.

Skriv endast på denna sida.

Mer fiske här förr än nu, vi tog åtminstone till husbehov. När jag var 6-7 år, var Gullmarn full med skutor som fiskade storsill. Bönderna åt mycket mer fisk på den tiden. Folk var ute som sjömän också; en Manuel Simonsson hade del i en gård och gick med Vänerskutor ibland.

Min far hade ingen stenkörning. Jag började köra sten 1924 tror jag och höll på till strax före sista kriget 1939. Det var gatsten från egna berg: i Lysekil för Brosten, från Dalskogen till Dalsvik en tid i början också för Warm och Nielsenarna.

Vi hade förställsvagn först, men den typen gjorde illa åt hästarna, då ju en del av lassets tyngd låg på skaklarna och liksom högg hästarna över ryggen. I klykvagn gick häst ledigare, så vi gick över till sådan.

Till att börja med körde jag med 1 häst, sen med 2 några år, på slutet 1 häst igen. I stort sett gick 1 häst tämligen jämt i bergen. Pojkarna mina fick börja köra, då de räckte upp till karmen. Här från gården var vi bara obetydligt med vid lastning.

Jag var medlem i transportarbetarförbundet.

Körningen betydde givetvis en del, men i mitt fall var det huvudsakligen gården att lita till. Har hela tiden haft 6-7 kor och 2 hästar. Sen mejeri och slakteri kom till, blev det bättre ordning och mer betalt.

Det slutade en stenhuggare då och en då, så körningen avtog så långsamt att det knappt märktes. Allteftersom det tog slut i bergen, ställde vi in jordbruket därefter och kunde sköta jorden bättre. 1957 sålde jag och några till här i Fiskebäck våra gårdar till Lysekils stad. Thordenvarvet i Uddevalla skulle bygga ett varv här, men det har ännu inget blivit av.

Mer fiske här förr än nu, vi tog åtminstone till husbehov. När jag var 6-7 år, var Gullmarn full med skutor som fiskade storsill. Bönderna åt mycket mer fisk på den tiden. Folk var ute som sjömän också; en Manuel Simonsson hade del i en gård och gick med Vänerskutor ibland.

Min far hade ingen stenkörning. Jag började köra sten 1924 tror jag och höll på till strax före sista kriget 1939. Det var gatsten från egna berg: i Lysekil för Brosten, från Dalskogen till Dalsvik en tid i början också för Warm och Nielsenarna.

Vi hade förställsvagn först, men den typen gjorde illa åt hästarna, då ju en del av lassets tyngd låg på skaklarna och liksom högg hästarna över ryggen. I klykvagn gick häst ledigare, så vi gick över till sådan.

Till att börja med körde jag med 1 häst, sen med 2 några år, på slutet 1 häst igen. I stort sett gick 1 häst tämligen jämt i bergen. Pojkarna mina fick börja köra, då de räckte upp till karmen. Här från gården var vi bara obetydligt med vid lastning.

Jag var medlem i transportarbetarförbundet.

Körningen betydde givetvis en del, men i mitt fall var det huvudsakligen gården att lita till. Har hela tiden haft 6-7 kor och 2 hästar. Sen mejeri och slakteri kom till, blev det bättre ordning och mer betalt.

Det slutade en stenhuggare då och en då, så körningen avtog så långsamt att det knappt märktes. Allteftersom det tog slut i bergen, ställde vi in jordbruket därefter och kunde sköta jorden bättre. 1957 sålde jag och några till här i Fiskebäck våra gårdar till Lysekils stad. Thordenvarvet i Uddevalla skulle bygga ett varv här, men det har ännu inget blivit av.